

*ἀποβούρου ἐπίρρ. *ποβούρου Κύρρ.

*Ἰσως ἐκ τοῦ ρ. ἀποβουρῶ.

Ἐν ταχείᾳ καταδιώξει: Ἐπιάσαμεν τὸν λαὸν *ποβούρου (λαὸν = λαγόν). || Φρ. *Ἐβαλέν την *ποβούρου (ἤρχισε νὰ τὴν καταδιώκῃ. Συνών. φρ. τὸν ἔβαλε κατὰ πόδι - μπεροστά, τὸν πῆρε τὸ ξωπίσω).

ἀποβούρτσιν τό, Πόντ. (Κερασ.) ἀποβούρτσ' Πόντ. (*Οφ. Τραπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. βουρτσίν, δι' ὃ ἰδ. βουρτσί.

Ποσότης καννάβεως προσκολλωμένη κατὰ τὸ λανάρισμα εἰς τὴν βούρτσιν καὶ ἡ ὁποία λαναρίζομένη ἐκ νέου δίδει κατωτέρας ποιότητος κάνναβιν, τὸ στυπτεῖον. Συνών. ἀποκάθαρο.

ἀποβουρῶ ἀμάρτ. *ποβουρῶ Κύρρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. βουρῶ.

1) Τρέχω: *Ποβούρα ποτδεὶ χαμαὶ γιὰ νὰ σὲ δῇ νὰ φύγῃ || Ἄσμ.

*Ὁ Γεωργῆς ποβούρησεν τὴν κόρην νὰ γλυτώσῃ.

2) Μεταβάλλω πορείαν, λοξοδρομῶ: *Ἐποβούρησεν γιὰ νὰ πάῃ σπίτιν του.

ἀποβουτυρίδα ἡ, ἀμάρτ. ἀποβουτ'ρίδα Θράκ. (Καλαμ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀποβουτυρίδι κατὰ τύπ. μεγεθ.

Τὸ ἐπιπολάζον πάχος γάλακτος ἢ ὀξυγάλακτος. Συνών. καϊμάκι, πέτσα, τσίπα.

ἀποβουτυρίδι τό, ἀμάρτ. ἀπουβ'τυρίδ' Λήμν.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀποβουτυρίζω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδι, περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἐπιστ. Ἐπετ. Πανεπ. 13 (1916/7) 168 κέξ. ΒΦάβην ἐν Ἀθηνᾶ 45 (1933) 359.

Μεῖγμα τυροῦ καὶ ἄλατος τὸ ὁποῖον μένει ὅταν κτυπηθῇ ἢ μυζήθῃ διὰ νὰ ἐξαχθῇ βούτυρον.

ἀποβουτυρώνω λόγ. σύνηθ. ἀποβουτουρώνω Πόντ. (Κοτύωρ.) ἀποβουτορώνω Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. βούτυρο.

1) Ἀφαιρῶ ἀπὸ τοῦ γάλακτος ἢ ὀξυγάλακτος τὸ βούτυρον λόγ. σύνηθ. καὶ δημῶδ. Πόντ. (Κοτύωρ.): Οἱ γαλατᾶδες ἀπὸ αἰσχροκέρδεια ἀποβουτυρώνουν τὸ γάλα ποῦ πουλᾶν. Ἀποβουτυρωμένο γάλα - γιουρτζι - τυρὶ σύνηθ. Τὸ ἔξυγαλαν ἀπεβουτούρωσαν κ' ἔγχαν ἂ (καὶ τὸ ἔφεραν) Πόντ. (Κοτύωρ.) Συνών. ξεβουτυρώνω. 2) Καθαρίζω διὰ πλύσεως βουτυρωμένον ἄγγεῖον Πόντ. (Σάντ.)

ἀπόβραδα ἐπίρρ. Θήρρ. Νάξ. (*Ἀπύρανθ.) Πόντ. (Κρώμν. Τραπ. Χαλδ.) — Λεξ. Βλαστ. 366

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀπόβραδο κατὰ τὰ ἄλλα εἰς -α ἐπίρρ.

Κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα τὸ μεταξὺ τοῦ δειλινοῦ καὶ τῆς νυκτὸς ἐνθ' ἂν.: Ἀπόβραδα ἐδιάγκα κάτω 'ς τ' ἀβέλι Ἀπύρανθ. Συνών. ἀπόβραδο 3.

ἀποβραδινὸς ἐπίθ. σύνηθ. ἀποβραδ'νὸς Σκῦρ. ἀποβραδισινὸς Κεφαλλ. ἀποβραδινὸς Νίσυρ.

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. ἀποβραδὺς καὶ τῆς καταλ. -ινός. Ὁ τύπ. ἀποβραδισινὸς κατ' ἐπίδρασιν τοῦ χτεσινός.

1) Ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἑσπέραν τῆς προηγουμένης ἡμέρας σύνηθ.: Ἀποβραδινὸ φαεῖ. Ἀποβραδινὸς κουβέντες σύνηθ. Ἀποβραδ'νὸ γάλας Σκῦρ. || Παροιμ.

Τὰ λόγια τ' ἀποβραδινά, κουφολιθιὰς χτισμένες, ἀποβραδὺς τοῖς χτίζουσε καὶ τὴν ἀνγὴ 'ν' πεσμένες

(πολλὰ ὑποσχέσεις δίδονται τὴν ἑσπέραν διὰ νὰ λησμονηθοῦν ταχέως τὴν ἐπομένην καὶ νὰ μείνουν ἀνεκτέλεστοι) Ζάκ. || Γνωμ. Ἀποβραδισινὸ φαεῖ φύλας, ἀποβρα-

δισινὴ δουλειὰ μὴ φυλάς (τὸ ὑπόλοιπον φαγητοῦ φύλαττε διὰ τὴν αὔριον, ἀλλὰ τὸ ὑπόλοιπον ἐργασίας μὴ ἀναβάλλης διὰ τὴν αὔριον) Κεφαλλ. Ἀποβραδινὸ φαεῖ 'ν' ἀφίνης, ἀποβραδινὴ δουλειὰ νὰ μὴν ἀφίνης (συνών. τῇ προηγουμένη) Πελοπν. (Μάν.) Τὴν ἀποβραδινὴν δουλειὰ μὴ φυλάς, μόν' τὴν ἀποβραδινὴν μπουκᾶ (συνών. τῇ προηγουμένη) ἸΒενιζέλ. Παροιμ. 297, 174. β) Τὸ θηλ. ἀποβραδινὴ οὐς., ἡ προηγουμένη ἑσπέρα Ἀ'Εφταλ. Μαζώχτρ. 92: Ἰσῆ Ἰσῆ ἐκεῖνος ποῦ ἔλεγε τὴν ἀποβραδινὴ 'ς τὸ καπελεῖο γιὰ τ' ἀνίρι του πῶς ἡ μαζώχτρα τοῦ ρίχτηκε. 2) Ἐκεῖνος τοῦ ὁποῖου ἡ μέθη διαρκεῖ ἀπὸ τῆς ἑσπέρας τῆς χθὲς Βιθυν. (Κατιρ.) Ἰων. (Κρήν.) Χίος: Ἀποβραδινὸς εἶσαι, βρέ; Χίος. 3) Ὁ μὴ πρόσφατος Νίσυρ. Συνών. μπαγιάτικος. 4) Ἐσπερινός, βραδινός ΠΠαπαχριστοδ. Θρακ. ἡθογραφ. 1, 80: Μαζὶ πῖναν τὸν πρωινὸ καφέ, μαζὶ τὸν ἀποβραδινὸ.

ἀπόβραδο τό, Ἡπ. Πελοπν. (Βασαρ. Καλάβρυτ. Σουδεν.) κ.ά. — ΓΒλαχογιάνν. Παληκάρ. 54 ΓΔροσίν. Φωτερ. σκοτάδ. 61 ΚΠασαγιάνν. Παραμύθ. 50 ΝΠετμεζ. Ἀπλᾶ λόγ. 41 — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. ἀπόβραδον Ἡπ. (Δρόβιαν. Ζαγόρ. Ἰωάνν. Χουλιαρ.) Θεσσ. Μακεδ. Στερελλ. (*Ἀμφ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. βράδν.

1) Ἐσπέρα ἐνθ' ἂν.: Βγῆκα τ' ἀπόβραδο νὰ περπατήσω Ἡπ. Τ' ἀπόβραδον νὰ μὴ μὲ πωρμέν'ς Θεσσ. Ἀπόβραδο μουχρὸ ΓΒλαχογιάνν. ἐνθ' ἂν. || Ἄσμ.

Χαίρεται κι ὁ Ξερόκαμπος τοῖς Κλουκινιωτοπούλλες ὁποῦ περνᾶν τ' ἀπόβραδο, ὦρα τοῦ μεσονύχτου

Σουδεν.

*Σ τοῖς νύχτις κι 'ς τ' ἀπόβραδα, 'ς τὸν ἡλίον κι 'ς τὸν κάμα δνὸ χρόνια ἔχον, σὶ ζητῶ νὰ μιτρηθοῦμ' ἀντάμα

Μακεδ. — Ποιήμ.

Κάθε βράδν βράδν, κάθ' ἀπόβραδο, φέγγει τὸ λυχνάρι τ' ἀναμμένο

ΓΔροσίν. ἐνθ' ἂν.

*Ἦρθε κ' ἓνα βραδάκι, κάποιον ἀπόβραδο, π' ὠρκίστηκε ποτὲς πρὶν νὰ μὴν κλαίω

ΝΠετμεζ. ἐνθ' ἂν. 2) Ὁ πρὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου χρόνος, ἡ δειλὴ Πελοπν. (Βασαρ.) — ΚΠασαγιάνν. ἐνθ' ἂν.: Ἐνα ἀπόβραδο τ' Ἀπρίλη πῆρε τὸ μουνάρι καὶ πῆγε 'ς τὸ χωράφι γιὰ νὰ φορτώσῃ λίγο χορτάρι Βασαρ. Παγαίναμε τ' ἀπόβραδο μιὰ τριχὰ ὁ ἡλῖος νὰ πέσῃ ΚΠασαγιάνν. ἐνθ' ἂν.

3) Ἐπιρρηματ., κατὰ τὴν ἑσπέραν Ἡπ. Θεσσ. κ.ά.: Ἄσμ.

Ποιὸς εἶδεν ἡλῖο ἀπόβραδο κι ἄστρο τὸ μεσημέρι;

*Ἡπ. Συνών. ἀπόβραδα.

ἀποβραδὺς ἐπίρρ. ἀποβραδὺ Ἀθῆν. (παλαιότ.) Ἡπ. Πελοπν. (Βαμβακ.) Πόντ. ἀπουβραδὺ Θράκ. (Αἰν.) Σάμ. Σκόπ. Στερελλ. (*Ἀμφ. Αἰτωλ.) ἀποβραδὺς κοιν. καὶ Πόντ. (Κοτύωρ. Χαλδ.) ἀπουβραδὺς Ἡπ. (Ζαγόρ.) Λέσβ. (Πάμφιλ.) Μεγίστ. Σκόπ. Πόντ. (Τραπ.) ἀποβραδὺς Πόντ. ἀπουβραδὺς Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.) *πουβραδὺ Εὐβ. *ποβραδὺς Εὐβ. (Αὐλωνάρ. *Ορ.) *πουβραδὺς Θράκ. (Κομοτ.) *πουβραδὺς Ρόδ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπίρρ. βραδύ, δι' ὃ ἰδ. βράδν, προσλαβὼν τὸ σ κατὰ τὸ ἐνωρίς. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,405.

1) Κατὰ τὸν μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου χρόνον, τὴν ἑσπέραν κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Χαλδ. κ.ά.): Κοιμούμαστε - τρώμε ἀποβραδὺς. Ἦρθε ἀποβραδὺς κ' ἔφυγε πρῶι πρῶι. Ἀποβραδὺς βουτᾶμε τὰ ποκάμισα 'ς τὴν κόλλα γιὰ νὰ τρανίζουμε κοιν. Ἀποβραδὺς δὲν ἦφαι καλὰ Σίφν. Ἐλα 'ς τὸ σπῖτι μου ποβραδὺς Εὐβ. (*Ορ.) Ζ'μώνουν πῖτις

